

Arrest

nr. 168 554 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.1., onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 20 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2013 werd ingediend door :

*A.R. (...) nationaliteit: Kameroen
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 12 maart 2006 onafgebroken in België zou verblijven, België als niet begeleide minderjarige binnenkwam, volkomen geïntegreerd zou zijn in België, zich reeds van bij zijn aankomst in België ingespannen zou hebben zich in de maatschappij in te passen, zich de Belgische gewoonten trachtte eigen te maken, ervan droomde zich wettig in België te kunnen vestigen en op die wijze volwaardig deel te kunnen gaan uitmaken van de Belgische samenleving, scrupuleus de Belgische wettelijke normen respecteerde, op heden reeds goed Nederlands zou spreken, er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, verscheidene getuigenverklaringen voorlegt, dagelijks vele sociale contacten heeft, zijn kennissen zonder uitzondering positieve ervaringen met hem zouden hebben, lid is van de kerkgemeenschap, samenwerkt met de sportraad van Geel (zie verklaring secretaris sportraad), een opleiding tot metselaar volgde bij de beroepsschool Tongelsbos (zie verklaring directeur BuSo Tongelsbos, verklaringen leerlingen en leraars, Attest van verworven bekwaamheden, rapporten, model van werkervaringsovereenkomst) en zo vlug mogelijk hoopt terecht te kunnen op de arbeidsmarkt alwaar hij de mogelijkheid zal hebben om een knelpuntberoep in te vullen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 14 maart 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 juni 2008 met de beslissing "beroep verworpen" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 24 juni 2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar 2 maand 20 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of nooit iemand op enigerlei wijze last bezorgd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Peeters haalt aan dat betrokkene ondanks zijn jeugdige leeftijd zeer ernstige problemen gekend heeft die hem deden vrezen voor zijn leven. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar was en opnieuw zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadsheer van betrokkene haalt aan dat de aanvraag 9bis die betrokkene op 30 november 2009 indiende, op 09 februari ongegrond werd verklaard. Betrokkene zou op tijdige en ontvankelijke wijze een beroep tot nietigverklaring ingediend hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tot op heden werd over dit beroep nog geen uitspraak gedaan. Indien verzoeker België zou verlaten, vreest hij zijn belang bij deze procedure te verliezen zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beroep

zou afwijzen wegens gebrek aan belang. Eveneens zou de aanwezigheid van verzoeker in België tijdens deze procedure noodzakelijk zijn teneinde hem in staat te stellen het procedureverloop op de voet te volgen en zijn raadsman de nodige informatie en instructies te geven. We merken hierbij op dat het hangende beroep geen schorsende werking heeft. Betrokkene kan zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Betrokkene kan zijn raadsheer informatie en instructies geven via de moderne communicatiemiddelen waarover men ook in Kameroen beschikt, zoals internet of telefoon.

Verzoeker zou al zijn belangen in België hebben en zou nog amper contact hebben met zijn land van herkomst zodat hij België inmiddels als zijn thuisland zou zijn gaan beschouwen. Het al dan niet onderhouden van contact met zijn thuisland valt binnen de persoonlijke invloedssfeer. Indien betrokkene ervoor gekozen heeft geen inspanning te leveren om in contact te blijven met familie en vrienden in het herkomstland is dat zijn eigen keuze geweest. Hij wist nochtans dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en hij het land diende te verlaten in het geval van een negatieve beslissing. Dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Er wordt gesteld dat betrokkene op een gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode. Betrokkene heeft echter op 24 juni 2008 reeds een eerste Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. In plaats van gevolg te geven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten, verkoos betrokkene nog een aanvraag 9ter in te dienen en vervolgens nog eens 3 aanvragen 9bis. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Hij meent dat er een onevenredigheid bestaat tussen enerzijds zijn eigen belangen, namelijk zijn moeizaam opgebouwde integratie, en het daarmee samenhangende nadeel dat een verwijdering voor hem zou inhouden en anderzijds de belangen van de Belgische staat. De verzoekende partij laat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel rusten op zijn integratie. Deze integratie berust echter essentieel op een voordeel dat de verzoeker slechts heeft kunnen bekomen ingevolge een binnenkomst in België buiten alle wettelijkheid om en een illegaal verblijf volgend op de afsluiting van zijn asielprocedure. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een proces van integratie in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals de verzoeker in casu.”

1.3. Tevens neemt de gemachtigde op 14 januari 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 20 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: A.P.

(....)

nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24.06.2008 en 20.02.2012.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds aan hem betekend werden. Betrokkene betekende het laatste bevel om het grondgebied te verlaten op 20.02.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

Betrokkene heeft, na het betekenen van deze bevelen, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.09.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. Zij meent dat het inreisverbod en de beslissing aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging geen verknochtheid vertonen daar zij beide werden genomen op een afzonderlijke rechtsgrond. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de beslissing houdende het inreisverbod als tweede bestreden beslissing, dient volgens de verwerende partij als onontvankelijk te worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift enerzijds de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. Hij toont in zijn verzoekschrift evenwel de samenhang tussen deze bestreden beslissingen niet op duidelijke wijze aan.

Ter terechtzitting merkt de Raad op dat verwerende partij de samenhang tussen de bestreden beslissing betwist. De raadsman van verzoeker verwijst enkel naar het verzoekschrift.

De Raad stelt dan ook vast dat in casu een voldoende samenhang tussen enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid inzake verzoekers verblijfsaanvraag en anderzijds het inreisverbod, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet blijkt. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 14 januari 2014.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van 14 januari 2014 waarbij verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing).

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 april 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Bij zijn aanvraag haalde verzoeker als buitengewone omstandigheid aan dat hij nog een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had (en heeft) lopen waardoor hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, aangezien hij bij afwezigheid zijn belang bij deze procedure zou verliezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep zou afwijzen wegens gebrek aan belang.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, aangezien verzoeker zich door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen.

Los van het gegeven dat de beslissing om al dan niet in rechte te vertegenwoordigen een beslissing is die behoort tot de strikte domein van de geprivilegieerde relatie tussen een advocaat en zijn cliënt en waarin de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft tussen te komen, wordt uit het oog verloren dat verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen, al was het maar voor een beperkte periode om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, het vereiste belang bij de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou verliezen.

Het vereiste actueel karakter van het belang brengt immers met zich dat het belang voorhanden moet zijn, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad maar ook op het ogenblik waarop deze uitspraak zal doen over het beroep.

Een belang kan immers in de loop van de procedure teloor gaan, waardoor het beroep onontvankelijk wordt.

Dit is ondermeer het geval wanneer de bestreden beslissing haar volle uitwerking heeft gehad, en waardoor het beroep doelloos wordt.

De door het beroep bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag van verzoeker en waarbij hem het verblijf op het Belgisch grondgebied wordt ontzegd.

Indien verzoeker het Belgisch grondgebied verlaat, zal deze beslissing derhalve haar uitwerking hebben gehad en wordt het ingestelde beroep doelloos.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vereiste dat het belang dient te blijven bestaan gedurende de loop van het geding met zich brengt dat verzoeker, ook na het indienen van het verzoekschrift, blijf moet geven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling in de procesgang.

Aangezien ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rechtstreeks briefwisseling kan voeren met de partijen teneinde alle inlichtingen omtrent het geschil te bekomen, kan op zinvolle wijze worden gesteld dat indien een partij niet op zulk een verzoek reageert, deze haar belang teloor zal zien gaan.

Nogal gemakkelijk wordt in de bestreden beslissing geopperd dat verzoeker de procedure via haar raadsman verder kan opvolgen, doch daarbij wordt eraan voorbij gegaan dat een terugkeer van verzoeker naar zijn vaderland de communicatie met deze raadsman op ernstige wijze zal hypothekeren, zonet de facto onmogelijk maken, en een advocaat uiteraard steeds moet kunnen terugvallen op duidelijke en concrete instructies van zijn cliënt.

Het bestaan van zogenaamde moderne communicatiemiddelen doet hieraan geen afbreuk, nu verzoeker ingevolge de concrete omstandigheden waarin hij in Kameroen zal terechtkomen geen, minstens onvoldoende, toegang tot dergelijke communicatiemiddelen zal hebben.

Bovendien komt het niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om voor te schrijven op welke wijze een advocaat met zijn cliënt dient te communiceren.

Verzoeker meent overigens ook het recht te hebben om in persoon voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen ter gelegenheid van de behandeling van zijn beroep.

Het bestaan van een hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het ernstig risico op het verlies van belang bij terugkeer naar Kameroen, dient aldus wel degelijk te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen

overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de laatste alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een moeilijk te herstellen ernstig nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker geenszins volstaan om hem verblijfsrecht toe te kennen en dat uit een voorlopig toegestaan verblijf, gevolgd door langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op de regularisatie van de verblijfssituatie.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker aanvankelijk asiel aanvraag en dat hij ingevolge deze aanvraag gedurende meer dan twee jaar op legale wijze in het Rijk verbleef, zodat er geen sprake was van illegaal verblijf.

Vervolgens heeft verzoeker in december 2009 een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij deze aanvraag beriep verzoeker zich op de instructie dd. 19 juli 2009.

Dit deed hij aldus op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze “regularisatiecampagne” vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker bijna een jaar heeft moeten wachten op een beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven, net zomin als het feit dat deze beslissing wegens de manifeste onwettigheid ervan opnieuw werd ingetrokken en het daarna nog eens tot februari 2012 duurde vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een nieuwe beslissing trof.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.”

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroeps-mogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen en determineren-de motieven aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht worden beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en dat verzoeker eveneens geschonden acht.

4.4. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

4.5. In een eerste onderdeel van het eerste middel betoogt verzoeker dat hij nog een beroepsprocedure bij de Raad heeft lopen en dat hij hiernaar in zijn aanvraag heeft verwezen als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat hij zijn verblijfsaanvraag in het land van herkomst indient aangezien hij

bij afwezigheid zijn belang bij deze procedure zou kunnen verliezen en het beroep zou kunnen worden verworpen. Verzoeker is het niet eens met de stelling in de bestreden beslissing dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden daar hij zich door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen.

Verzoeker doelt met name op een eerdere aanvraag van 2 december 2009 tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 februari 2012 ongegrond verklaard. Verzoeker diende hiertegen een beroep bij de Raad dat inderdaad nog hangende was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad stelt evenwel vast dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 9 februari 2012 inmiddels werd behandeld en verworpen bij arrest nr. 139 575 van 26 februari 2015. Er werd geen cassatieberoep ingediend. Deze verblijfs- en beroepsprocedure zijn dus definitief afgesloten zodat verzoeker niet langer blijkt geeft van een actueel belang bij dit eerste onderdeel van het middel. Het verdere betoog is niet langer dienstig.

4.6. In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat de gemachtigde ten onrechte het begrip 'buitengewone omstandigheden' gelijkstelt met een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel'.

Verzoeker doelt met name op volgend motief in de bestreden beslissing:

"Hij meent dat er een onevenredigheid bestaat tussen enerzijds zijn eigen belangen, namelijk zijn moeizaam opgebouwde integratie, en het daarmee samenhangende nadeel dat een verwijdering voor hem zou inhouden en anderzijds de belangen van de Belgische staat. De verzoekende partij laat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel rusten op zijn integratie. Deze integratie berust echter essentieel op een voordeel dat de verzoeker slechts heeft kunnen bekomen ingevolge een binnenkomst in België buiten alle wettelijkheid om en een illegaal verblijf volgend op de afsluiting van zijn asielprocedure. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een proces van integratie in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals de verzoeker in casu."

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat hij in zijn aanvraag zelf die bewoordingen gebruikt heeft, met name waar hij stelde: *"Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren."*

Door te stellen dat verzoeker het moeilijk te herstellen nadeel op zijn integratie laat rusten, doet de gemachtigde niets anders dan te parafraseren wat verzoeker zelf in zijn verblijfsaanvraag heeft aangehaald, en vervolgens daarop te antwoorden.

In casu toont verzoeker dan ook niet aan dat de gemachtigde de aangehaalde elementen heeft getoetst aan een veel strikter criterium dan het criterium van de buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.7. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan: *"De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker geenszins volstaan om hem verblijfsrecht toe te kennen en dat uit een voorlopig toegestaan verblijf, gevolgd door langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op de regularisatie van de verblijfssituatie."*

De Raad stelt vast dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op de regularisatie van de verblijfssituatie, zodat dit betoog feitelijke grondslag mist.

Vervolgens stelt verzoeker: *"De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt."* Verzoeker ontwikkelt hierrond een heel betoog en verwijt de gemachtigde in wezen de periode van lang verblijf, de geleverde inspanningen, gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering in zijn nadeel te interpreteren.

Vooreerst merkt de Raad op dat in casu de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen wordt hier geen uitspraak gedaan over de grond van de verblijfsaanvraag.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan het eerste motief in de bestreden beslissing, waar met name wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds 12 maart 2006 onafgebroken in België zou verblijven, België als niet begeleide minderjarige binnenkwam, volkomen geïntegreerd zou zijn in België, zich reeds van bij zijn aankomst in België ingespannen zou hebben zich in de maatschappij in te passen, zich de Belgische gewoonten trachtte eigen te maken, ervan droomde zich wettig in België te kunnen vestigen en op die wijze volwaardig deel te kunnen gaan uitmaken van de Belgische samenleving, scrupuleus de Belgische wettelijke normen respecteerde, op heden reeds goed Nederlands zou spreken, er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, verscheidene getuigenverklaringen voorlegt, dagelijks vele sociale contacten heeft, zijn kennissen zonder uitzondering positieve ervaringen met hem zouden hebben, lid is van de kerkgemeenschap, samenwerkt met de sportraad van Geel (zie verklaring secretaris sportraad), een opleiding tot metselaar volgde bij de beroepsschool Tongelsbos (zie verklaring directeur BuSo Tongelsbos, verklaringen leerlingen en leraars, Attest van verworven bekwaamheden, rapporten, model van werkervaringsovereenkomst) en zo vlug mogelijk hoopt terecht te kunnen op de arbeidsmarkt alwaar hij de mogelijkheid zal hebben om een knelpuntberoep in te vullen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”*

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De ‘buitengewone omstandigheden’ strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de aangehaalde elementen van lang verblijf, integratie en sociale verankering niet verantwoorden dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing aldus duidelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek niet kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in zijn geval daar anders over moet worden gedacht. Dit eerste motief met betrekking tot het lang verblijf, de integratie en sociale verankering is voldoende determinerend om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker meent dat de periode van lang verblijf, de geleverde inspanningen, de gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering in zijn nadeel worden geïnterpreteerd of gebruikt, richt hij zich in wezen tot overvloedige motieven. De kritiek op deze overvloedige motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.8. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk

onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat "*De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen]*".

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoeker toont ook niet dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringplicht wordt niet aangenomen. Evenmin is een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

Een onderzoek van het tweede middel in zoverre het gericht is tegen het bestreden inreisverbod, dringt zich omwille van de redenen uiteengezet in punt 3, niet langer op.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod is onontvankelijk. Wat betreft de bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft de verzoekende partij verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van deze bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES